

Sygnatura akt VI GC 403/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Jerzy Szafrąński

Protokolant Agnieszka Kacała

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2014 r. w Wałbrzychu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w D., USA

przeciwko **J. I.**

o zapłatę 3323,08 zł

I. powództwo oddała,

II. zasądza od strony powodowej (...) z siedzibą w D., USA na rzecz pozwanego J. I. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa I. L. z siedzibą w D., USA wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny pozew o zapłatę kwoty 3.323,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu przeciwko J. I.. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego ze stroną powodową umowy polegającej na świadczeniu przez powoda na rzecz pozwanego usług konsultingowo-marketingowych polegających m.in. na reklamowaniu pozwanego przez powoda za pośrednictwem serwisu internetowego (...) (umieszczenie na tym portalu wizytówki reklamowej). Do zawarcia umowy doszło za pośrednictwem internetu poprzez wysłanie przez pozwanego do strony powodowej formularza z danymi osobowymi firmy pozwanego i zaakceptowaniu postanowień umowy przez pozwanego. Wskazała ponadto, że obie strony są przedsiębiorcami. Z Zawartej umowy pozwany się nie wywiązał. Za świadczone usługi strona powodowa wystawiała pozwanemu faktury Vat. Potwierdzały one wykonaną przez powoda usługę. Podkreśliła, że dane firmy pozwanego wciąż znajdują się na wizytówce reklamowej w portalu (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność z faktur w kwocie 3.150 zł oraz skapitalizowane odsetki wyliczone do dnia 29 listopada 2013 r. w kwocie 173,08 zł. Ponadto strona powodowa podejmowała próby polubownego odzyskania przysługującej jej należności od pozwanego, jednakże okazały się one bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty z uwagi na przytoczone okoliczności, które budzą wątpliwości i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu.

Po przekazaniu sprawy Sąd Rejonowy wezwał pełnomocnika strony powodowej będącego adwokatem do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Po wykonaniu powyższego wezwania przez stronę powodową Sąd Rejonowy wydał w dniu

16 lipca 2014 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym to zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W dniu 11 sierpnia (data nadania w urzędzie pocztowym) pozwany (reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym) wniósł sprzeciw (k.45-46) od powyższego orzeczenia zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa a z ostrożności procesowej wniósł również o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 k.p.c. z uwagi na zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, które zostanie złożone przez pozwanego. Wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według stawek.

W uzasadnieniu zarzucił, że nie zawierał jakiegokolwiek umowy ze stroną powodową. Nie rejestrował się na stronie (...) Formularz rejestracyjny na powyższej stronie internetowej został wypełniony bez wiedzy i akceptacji pozwanego. Ponadto zarzuca, iż nie wie kim jest wymieniona w formularzu rejestracyjnym osoba polecająca – T. C., do której przypisano dane z dowodu osobistego pozwanego. Ponadto gdyby nawet uznać umowę za zawartą to strona powodowa nie wywiązała się z umowy albowiem na w/w stronie internetowej nie widnieje wbrew twierdzeniom wizytówka firmy pozwanego, co więcej na tej stronie internetowej nie sposób odnaleźć w ogóle wizytówek jakichkolwiek zarejestrowanych firm. Jak wskazuje dalej powyższa strona internetowa nie posiada formularza rejestracyjnego lub jest on ukryty i niedostępny dla potencjalnych odwiedzających.

Dalej zarzuca, że z wystawionych faktur nie wynika wykonanie jakichkolwiek czynności przez stronę powodową. Ponadto, jako nieuznane, nie zostały one w ogóle zaksięgowane przez pozwanego. Pozwany wskazał również, że wystawione faktury nie zawierają informacji o należnych obciążeniach publicznoprawnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany J. I. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...)

Bezsporne.

Strona powodowa wystawiła w stosunku do pozwanego siedem faktur:

- Nr (...) z dnia 30 lipca 2013 r., na kwotę 325,00 zł.
- Nr (...) z dnia 28 czerwca 2013 r., na kwotę 325,00 zł.
- Nr (...) z dnia 29 maja 2013 r., na kwotę 325,00 zł.
- Nr (...) z dnia 26 kwietnia 2013 r., na kwotę 300,00 zł.
- Nr (...) z dnia 02 kwietnia 2013 r., na kwotę 300,00 zł.
- Nr (...) z dnia 01 marca 2013 r., na kwotę 300,00 zł.
- Nr (...) z dnia 01 lutego 2013 r., na kwotę 300,00 zł.

Dowód: faktury j/w - (k.24-30).

Powód pismem z dnia 07 listopada 2013 r. wezwał pozwanego J. I. do zapłaty łącznej kwoty 2.825 zł, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W zestawieniu ujęto dodatkowo dwie faktury – każda na kwotę 325 zł. – które nie zostały dołączone do pozwu.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 07 listopada 2013 r. - (k. 23).

Na stronie internetowej (...)nie ma zarejestrowanych żadnych użytkowników. Zmienna natomiast jest jedynie liczba gości odwiedzających stronę.

Dowód: wydruk ze strony (...)– k. 55,60,64 vide, k. 66 vide, k. 67 vide, k.70 vide.

W podatkowych księgach przychodów i rozchodów za miesiące luty 2013 do listopada 2013 r. nie zostały zaksięgowane przez pozwanego kwoty z faktur dołączonych do pozwu.

Dowód: podatkowe księgi przychodów i rozchodów za miesiące od lutego 2013 r. do listopada 2013 r. – k.73-94.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych przez obie strony dokumentów w postaci: faktur VAT oraz kwestionariusza osobowego i formularza rejestracyjnego, wydruków strony internetowej (...)oraz podatkowych ksiąg przychodów i rozchodów pozwanego. Dodatkowo przeprowadzono dowód z zeznań pozwanego J. I., którego relacja okazała się logiczna i spójna zarówno wzajemnie jak i z pozostałym materiałem dowodowym, skutkiem czego Sąd dał im wiarę.

Przypomnieć należy, że strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego J. I. kwoty w łącznej wysokości 3.323,08 zł. wraz z odsetkami i kosztami powołując się na zawartą między stronami umowę. Pozwany natomiast zakwestionował fakt zawarcia umowy, podnosząc, że taka umowa na dochodzoną pozwem kwotę nie została zawarta pomiędzy nim a stroną powodową. Dlatego też na tle tak zarysowanego stanu faktycznego istota sprawy sprowadzała się do wykazania przez stronę powodową, w świetle regulacji art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., że do zawarcia umowy doszło.

Na wstępie wskazać należy, że sąd nie dał wiary dokumentom w postaci zarówno kwestionariusza osobowego (k.19) jak i formularza rejestracyjnego (k.21) albowiem w pierwszym z nich jako datę wydania dowodu osobistego o nr (...) (dowodem o tożsamym numerze pozwany wylegitymował się na rozprawie w dniu 16 września 2014 r. – k.96) wskazano datę 16 czerwca 2017 r., natomiast w formularzu rejestracyjnym jako osobę polecającą wskazano T. C. (pozwany nie zna takiej osoby – k. 45 vide), którego numer dowodu osobistego jest tożsamy z numerem dowodu osobistego pozwanego, wydany również przez Wójta Gminy W..

Ponadto pozwany w złożonych zeznaniach wskazał, że nie zawierał ze stroną powodową żadnej umowy, ani ustnej, ani pisemnej ani za pośrednictwem środków komunikacji, jak również nie ustalał żadnych warunków umowy (co do jej przedmiotu, terminów zapłaty i wysokości) (k.96). Do tych twierdzeń strona powodowa nie odniosła się w żaden sposób, albowiem ani przedstawiciel strony powodowej ani jej pełnomocnik procesowy nie stawili się na rozprawie w dniu 16 września 2014 r. (pełnomocnik zawiadomiony prawidłowo).

Potwierdzeniem wykonania umowy przez stronę powodową nie mogą być dołączone do pozwu faktury, albowiem faktura jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenia. Strona powodowa w niniejszym postępowaniu nie przedstawiła dowodu na istnienie stosunku zobowiązaniowego z pozwanym oraz na spełnienie świadczeń wskazanych w przedmiotowych fakturach. Kwestionariusz jak i formularz według sądu nie są wiarygodnymi dokumentami, którymi strona powodowa próbowała udowodnić zawarcie umowy z pozwanym.

Faktury są dokumentami prywatnymi. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Na przedstawionych w pozwie, wskazanych powyżej fakturach widnieje jedynie podpis osoby wystawiającej co dowodzi tylko tyle, że osoba ta złożyła oświadczenie o treści zawartej w fakturze. Nie stanowią natomiast te faktury dowodu, że pozwany jest zobowiązany w stosunku do powoda w zakresie kwot wskazanych w treści faktur, oraz że powód wykonał świadczenie wskazane w fakturach.

W myśl art. 6 k.c., który zawiera ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu, strona powodowa powinna wykazać, że strony zawarły umowę, a także wykazać jej treść – w szczególności ustalenia co do sposobu jej wykonania oraz ceny (wynagrodzenia).

Nie należą do odosobnionych sytuacje, w których strony nawiązywały stosunek prawny ustnie, a faktury stanowią jedyny dowód pisemny. Również jednak wówczas możliwe jest wykazanie roszczenia. Można oczekiwać od strony, i to reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika, przedstawienia innych dowodów w razie zaprzeczenia przez pozwanego faktom powoływanych w pozwie, w tym ze źródeł osobowych. Możliwe jest też podjęcie próby wykazania, że pozwany, choć zaprzecza świadczeniom, faktury otrzymał, a następnie zarejestrował w prowadzonej ewidencji. Zwłaszcza ta ostatnia czynność, o ile potwierdza to założenie, może mieć znaczenie przesądzające o istnieniu świadczenia. Tego strona powodowa nie dokonała, ale taki dowód dołączył za to pozwany. Przedstawione przez niego podatkowe księgi przychodów i rozchodów za miesiące luty-listopad 2013 r. jasno pokazują, że pozwany nie zaksięgował przedmiotowych faktur a tym samym nie doszło do zawarcia jakiegokolwiek umowy. Jeżeli faktycznie taka umowa zostałaby zawarta między stronami, to z pewnością wystawione przez stronę powodową faktury zostałyby zaksięgowane przez pozwanego celem obniżenia należnych podatków. Gdyby taka sytuacja miała miejsce należałoby rozważyć kwestię uwzględnienia powództwa.

Ponadto podkreślenia wymaga fakt, iż strona powodowa pismem z dnia 07 listopada 2013r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 2.825 zł. (na którą składały się kwoty z dziewięciu faktur), natomiast do pozwu zostało dołączonych siedem faktur na łączną kwotę 2.175 zł. Stanowi to przesłankę do oddalenia powództwa w zakresie różnicy między kwotą wynikającą z faktur dołączonych do pozwu a kwotą wskazaną w wezwaniu do zapłaty i dalsze wywody w tym zakresie stają się zbyteczne, albowiem różnica pomiędzy powyższymi kwotami nie została w żaden sposób udowodniona.

Mając na uwadze powyższe wywody jak i stan faktyczny sprawy, powództwo, jako nieudowodnione, musiało zostać oddalone o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Roszczenie strony powodowej zostało oddalone w całości skutkiem czego należało uznać ją za przegrywającą spór. Pozwanemu przysługuje zatem zwrot poniesionych kosztów, na które składają się jedynie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz.U.2013.490 j.t. Należy przyjąć, iż od złożonego dokumentu pełnomocnictwa nie została uiszczona opłata skarbową w kwocie 17 zł z uwagi brak potwierdzenia przelewu, zatem nie podlega ona zwrotowi przez stronę powodową na rzecz pozwanego. Tym samym koszty w niniejszym postępowaniu zostały określone na kwotę 600 zł. o czym orzeczono w pkt II wyroku.